U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č.j. OAM-56/LE-BE02-PA03-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2012, č. j. 49 Az 15/2012 - 59,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi, Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2.904 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 3. 2012, č. j. OAM-56/LE-BE02-PA03-2012. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že výpověď stěžovatele je nevěrohodná. Pokud by problémy stěžovatele byly tak palčivé, jak uvádí, měl možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany ihned po svém příjezdu na území ČR již v roce 1999. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že v případě stěžovatele neexistují odůvodněné obavy z pronásledování a že stěžovatel vycestoval z Ukrajiny výhradně z osobních a ekonomických důvodů, jakož i že se vstupem do azylového řízení snaží vyhnout nebezpečí vyhoštění.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Nesouhlasí se závěrem soudu a žalovaného o nevěrohodnosti své výpovědi, neboť ty skutečnosti, které ve svém souhrnu svědčí o opaku, soud buď pominul, nebo je považoval za důkaz nevěrohodnosti.

Nesouhlasí rovněž se způsobem, jímž byl na jeho případ aplikován § 12 písm. b) zákona o azylu. Případ stěžovatele se od případu ve věci sp. zn. 4 Azs 435/2005 liší. Mafie se snažila stěžovatele naverbovat proto, že jako bývalý voják měl potřebný výcvik a zkušenosti z války v bývalé Jugoslávii. Jako člen skupiny bývalých vojáků, jejichž služeb se mafie snaží využívat pro své cíle, může být stěžovatel považován za příslušníka určité sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný jakož i soud podle stěžovatele nesprávně posoudily i podmínky § 14a zákona o azylu, neboť na stěžovatele dle jeho přesvědčení dopadá odstavec 2 písm. d) tohoto ustanovení s ohledem na jeho rodinný a soukromý život. Není totiž pravda, že se svou družkou udržuje pouze telefonický kontakt. Tento závěr soudu považuje za podivný za situace, kdy předložil čestné prohlášení M. S. o zajištění ubytování a kdy se M. S. dokonce dostavila k ústnímu jednání spolu se stěžovatelem.

Dle názoru stěžovatele jsou nakonec splněny také podmínky § 14 zákona o azylu, a to s ohledem na jeho psychické problémy. Soud měl k dispozici zprávu, ve které klinický psycholog konstatuje, že stěžovatel trpí posttraumatickým syndromem z válečné Bosny; psycholožka se stěžovatelem dlouhodobě pracuje a zjevně nepovažuje tvrzení stěžovatele za nevěrohodná.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., a ani Nejvyšší správní soud žádný důvod pro její přijatelnost neshledal. Otázkou věrohodnosti výpovědí žadatelů o azyl se již Nejvyšší správní soud dříve zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, či v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55, oba dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 504 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2.904 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu